

Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Σελίμ, τὸν ἐκρέμα-
σεν εἰς μίαν τῶν πυλῶν τοῦ Καίρου, λεγο-
μένην Τζαβίλ. Καὶ ἔχαι μόνον αὐτόν, ἀλλὰ
συγκεντρώσας καὶ περὶ τὰς 30 χιλ. κη-
ρασίων καὶ καθήσας ἐπὶ βήματος εἰς τὴν
ἐχθρὴν τοῦ Νεβλου, διέταξε νὰ τοὺς φωνεῖ-
σιν καὶ νὰ τοὺς ρίπτωσιν εἰς τὸν ποταμὸν.

Τοιουτοτρόπως ἐξωλοθρεύθησαν οἱ κη-
κάσιοι ἐξ Αἰγύπτου καὶ κατελύθη ἡ βα-
σιλεία αὐτῶν.

Κατόπιν ὁ Σελίμ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν, τὴν ὁποίαν ἐκυρίευσεν ἄνευ ἀντιστάσεως, ἐπιστρέψας δὲ εἰς Κάϊρον, παρουσιάσθησαν πρὸς αὐτὸν οἱ σιναΐται μο-

ναχοὶ καὶ τοῦ ἔδειξαν τὸν δοθέντα εἰς τὴν Μονὴν ὑπὸ τοῦ προφήτου Μωάμεθ «ἀχ-
τιναμέ», δι' οὗ ἡ Μονὴ τῶν ὄρους Σινὰ
καὶ τὰ ὑπ' αὐτὴν μετόχια ἀπελάμβανον
ἀνδοσίας. Ὁ Σελὶμ ἀνιχνώσας καὶ ἐπε-
κύρωσε τὸ ἔγγραφον αὐτὸ καὶ δούς ἀντί-
γραφον παρέλαβε τὸ πρωτότυπον, ἵνα τὸ
ἀποθέσῃ εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον του, ὡς
μέγα τα κειμήλιον, δωρήσας δι' αὐτὸ καὶ
400 φλωρία εἰς τοὺς σιναίτας μοναχοὺς.

Εἶτα ἐγκαταστήσας ἡγεμόνα εἰς Αἴ-
γυπτον ἐπανεκάμφε εἰς Κωνσταντινού-
πολιν ὅπου τὸν ὑπεδέχθησαν μετὰ μεγά-
λης πομπῆς.

ΤΑ ΓΑΝΟΧΩΡΑ

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Μυριόφοντου μετὰ τι-
νας ἡμέρας, δι' ἐγγράφου των, ἐξήτη-
σαν νὰ μεταβῇ εἰς Μυριόφοντον ὁ μου-
χάρδης καὶ ἡ δημογεροντία τοῦ Αὐθι-
μίου, προφανῶς διὰ τὰ δώσωσι ἐξηγή-
σεις περὶ τῆς ἐπιθέσεως κατὰ των δέ-
κα ἱλπίων, οἱ ὅποιοι ὑποτιθεταὶ ὅτι
ἦσαν ἀνιχνευταὶ καὶ δὲν ἐπῆγγαιον νὰ
καταστρέψωσι τὸν Νεοχώριον. Κατόπιν
πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας ὅτι
οἱ δέκα ἱλπίες περὶ τὴν μεσημβρίαν
τῆς Κυριακῆς ὑπέστησαν τὴν ἐπίθε-
σιν εἰς ἅγιον Θεόδωρον. Πότε ἐπῆγαν
εἰς Μυριόφοντον καὶ πότε, ἐντὸς 3—4
τῶν πολλῶν ὥρων ἐτοιμάσθη τὸ ἀπόσπα-
σμα ἐκ 45; Διότι, ἐὰν ἦσαν στρατοὶ
τακτικοί, ἔπρεπε νὰ διαταχθῇ ἀπὸ ἀρ-
χὴν τινα. Πότε ἔλαβον τὴν διαταγὴν
καὶ πῶς εὐρέθησαν τὴν ὥραν ἐκεῖνην
εἰς Γάνον, ἀφοῦ μόλις τότε οἱ ὑπο-
στάτες τὴν ἐπίθεσιν εἶχον φθάσει
εἰς Μυριόφοντον; Πρέπει δὲ νὰ ὑπο-
λογίσῃ τις καὶ μίαν ὥραν ποῦ ἐχρειά-
σθη διὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν ἐκ Γάνου
οἱ αὐθημιῶται (μολοντοὶ κανεῖς δὲν εἶ-
δε τὸν εἰδοποιήσαντα) διότι τὴν ἐπο-
χὴν ἐκεῖνην δὲν ὑπῆρχε τηλεφωνικὴ
ἢ τηλεγραφικὴ ἐπικοινωνία μεταξὺ
τῶν Πανοχωρίων. Γεγονότα δηλαδὴ
τὰ ὁποῖα διὰ νὰ συντελεσθοῦν ἀπῆλ-
θουν 6—7 ὥρας φέρονται συντελε-
σθέντα εἰς 4 μόνον διότι ἡ φαντασία
δὲν ὑπολογίζει πάντοτε ὁρθῶς.

Λέγεται δὲ ὅτι οἱ ἐπερχόμενοι ἡ-
ναγκάσθησαν νὰ τραπῶσι πρὸς ἄλλην
διεύθυνσιν, διότι ἐπληροφορήθησαν

ψευδῶς παρὰ πινος ἀγωγιάτου, θέλον-
τος νὰ σώσῃ τοὺς αὐδημιώτας, οἱ τὸ
Αὐδημίον κατελήφθη ὑπὸ τῶν βουλ-
γάρων. Ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει
ἐπαρκε αἱ ἀρχαὶ καὶ Μυριοφύτου νὰ
ἐκάλουν εἰς ἀπολογία καὶ τὰς κοινο-
τικὰς ἀρχὰς τοῦ Γάνου ἢ τοῦλάχιστον
τὸν ἀγωγιάτην ὅταν ἀργότερον ἐβεβαι-
ώθησαν ὅτι τὰ χωριά δὲν κατελήφθη-
σαν ὑπὸ τῶν βουλγάρων καὶ ἐκάλεσαν
τὰς κοινοτικὰς ἀρχὰς Αὐδημίον.

Ἐὰν πάλιν ᾦσαν ἀτακτοί, λησταί, λυμαινόμενοι τὴν ὑπαίτιδον, θὰ ἐπρεπε νὰ μὴ ἐξαιρέσωσι τὸν Γάνον καὶ τὴν Χώραν καὶ ἀνὰ ἀκμὴν δὲν τοὺς ἐσφαζον θὰ ἐξήτουν νὰ τοὺς καταβληθῶσι λύτρα τινὰ ἐφόσον ᾦσαν αὐτοὶ κύριοι τῆς καταστάσεως.

Ἡ ὑπόθεσις ὅμως αὐτὴ εἶχε καὶ συνέχειαν: Μεταδοθέντα εἰς Γάγον καὶ Χώραν τὰ λαβόντα χώραν εἰς Αὐδήμιον, ὥς καὶ τὰ περὶ τῆς ματαιωθεῖσης σφαγῆς τῶν αὐδήμιωτων, ἐτρομοκρατήθησαν καὶ οἱ κάτοικοι τῶν κωμοπόλεων αὐτῶν διὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἐπιπείσεως ἐναντίον των, δεδομένου ὅτι ἡ θείσι αὐτῶν δὲν ἦτο πλεονεκτική, ὅπως π. χ. τοῦ Αὐδήμιου, τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ φυσικὸν φρούριον, ἤρχισαν νὰ ἐγκαταλείπουν καὶ αὐτοὶ τὰ χωρία των. Εὐρόντες δὲ κενὰς τὰς οἰκίας τῶν αὐδήμιωτων, πολλοὶ ἐγκατεστάθησαν εἰς Αὐδήμιον, τοῦ ὁποῖου ἡ φρουρὰ ἐνισχύθη καὶ διὰ πολλὰν νεοχάριτων καὶ ὑπῆρχε ἡδὴ ποιὰ τις ἀσφάλεια.

μετ' αὐτοῦ κατὰ τοῦ σάχου τῆς Περσίας.

Ἀλλὰ κηρκάσιοι, στρατιῶται τοῦ Γαβρῆ, ἐπετέθησαν, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, ἐναντίον καραθανίου τοῦ Σελίμ καὶ ἐληλάτησαν αὐτό. Θυμωθεὶς δὲ ἐκ τούτου ὁ Σελίμ, ἐκήρυξε πόλεμον κατὰ τοῦ Γαβρῆ. Εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν εὔρε προθύμους συμμάχους τοὺς διοικητὰς τοῦ Χαλεπίου καὶ τῆς Δαμασκοῦ, οἱ ὅποιοι διατελοῦντες ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Γαβρῆ, ἠϋτομόλησαν πρὸς τὸν Σελίμ, συμφωνήσαντες μετ' αὐτοῦ νὰ γίνῃ ὁ εἰς ἡγεμὼν τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁ ἕτερος τῆς Συρίας.

Πρὶν ὅμως ἐκδηλωθῶν ὑπὲρ τοῦ Σελίμ ἐπεισαν τὸν Γαβρῆ νὰ κηρύξῃ πόλεμον καὶ αὐτὸς κατὰ τοῦ τούρκου σουλτάνου καὶ νὰ μὴ ἐπιχειρήσῃ νὰ διευθετήσῃ εἰρηνικῶς τὸ ἐπιστάδιον τῆς λεηλασίας τοῦ καραθανίου.

Τοιοῦτοτρόπως προδοθεὶς καὶ ἐξαπατηθεὶς ὁ Γαβρῆ εὐρέθη ἐκτεθειμένος ἐναντι τοῦ Σελίμ. Συνάπτεται σφοδρὰ μάχη καὶ οἱ κηρκάσιοι ὑπερίσχυον, ὅτε οἱ διοικηταὶ Χαλεπίου Γαζὲλ βέης καὶ Δαμασκοῦ Χαΐτ βέης, μετὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ, συντάσσονται μετὰ τοὺς τούρκους. Ὁ πόλεμος ἐξακολουθεῖ καὶ πάλιν σφοδρότατος καὶ οἱ τούρκοι ἐκινδύνευον καὶ πάλιν νὰ νικηθῶν. Ἀλλὰ ὁ Σ. ἐξώθησε τοὺς γενειτάρους κατὰ τῶν κηρκάσιων, οἱ ὅποιοι ἐπροξένησαν μεγάλην θραύσιν εἰς αὐτούς. Οἱ κηρκάσιοι ἀναγκάζονται νὰ ὑποχωρήσουν, ἀλλὰ οἱ τούρκοι τοὺς καταδιώκουν καὶ τοὺς φονεύουν. Τότε ἐξηγριώθη κυριαρχτικῶς ὁ σουλτάν Γαβρῆ καὶ ὥρμησε εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν τούρκων, καὶ φονεύων τοὺς προστυχόντας, ἐκάλει τὸν Σελίμ εἰς μονομαχίαν. Φονεύσας δὲ πολλοὺς, ἔπεσε νεκρὸς ἐκ τῆς κοπώσεως ἐπὶ τῶν πτωμάτων, μὴ τραυματισθεὶς καν, ὡς ἐκ θαύματος.

Μετὰ τὴν νίκην αὐτὴν παρεδόθη πλέον εἰς τὸν Σελίμ τὸ Χαλέπιον καὶ ὅλη ἡ Συρία.

Εἰς τὴν Δαμασκὸν ὑπεδέχθησαν αὐτὸν οἱ προὔχοντες καὶ τοῦ παρέδωκαν τὴν ἐξουσίαν, εὔρε δὲ ἐκεῖ ὁ Σελίμ τὸν τάφον τοῦ χαλίφου Μουχιεδδίν, ὅστις ἤκμασε κατὰ τὸ ἔτος 718 μ. Χ. καὶ κατέκτησε πρῶτος τὴν Ἰσπανίαν. Ἐκτίσε δὲ παρ' αὐτῷ τζαμίον καὶ ξενῶνα, τὰ ὅποια ἐπροινοδότησε μετὰ πολλὰ εἰσοδήματα.

Ἐκεῖθεν ὁ σουλτάν Σελίμ μετέβη εἰς Γάζαν καὶ εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὅπου παρέμεινε τρεῖς ἡμέρας καὶ ἔδωκε χάττι-σερίφ εἰς τὸν πατριάρχην Δωρόθεον τὸν Β'

διὰ τὰ ἐκεῖ προσκυνήματα, ἵνα ταῦτα εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐλλήνων, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα προνόμια παρεχώρησε διὰ τοῦ ἐγγράφου αὐτοῦ εἰς τὸν ἱεροσολυμιτικὸν θρόνον.

Ἐπιστρέψας δὲ εἰς Γάζαν ἐξεκίνησε διὰ τὸ Κάϊρον, τὴν πρωτεύουσιν τῆς Αἰγύπτου.

Ἀλλὰ οἱ κηρκάσιοι δὲν ἀπελπίζονται οὐδὲ μετὰ τὴν ἥτταν τῶν καὶ τὸν θάνατον τοῦ Γαβρῆ. Ἀνακηρύσσουναι σουλτάνον τῶν τῶν Τουμάν βέη, ἄνδρα ἀνδρεῖον καὶ εὐγενέστατον, ὁρίζονται δὲ ὅλοι εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ ὑπόσχονται νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν χώραν τῶν καὶ τὸν θρόνον του.

Ὁ Τουμάν βέης συνεκέντησε 40 χιλ. στρατοῦ καὶ ὠχυρώθη παρὰ τὸ Κάϊρον, ἀνοίξας καὶ τάφρους βαθεῖς ἵνα παρασύρῃ εἰς αὐτοὺς τοὺς θωμανοὺς. Ἀλλὰ προδοθεὶς, περιεκυκλώθη ὑπὸ τοῦ Σελίμ καὶ ἤρχισε μάχη εἰς δύο σημεία, κατὰ μέτωπον καὶ ἐκ τῶν νώτων. Ἡ μάχη αὐτὴ ἦτο πεισματώδης καὶ αἱματηρά. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποταμίδόν. Ὁ Τομὸν βέης βλέπων ὅτι ὑπερίσχυον οἱ τούρκοι, διέσπασε τὰς τάξεις αὐτῶν καὶ κατέφυγε εἰς τὸν ἐν Μέκκᾳ σερίφην σεῖχ Ἀράπ, πολὺ σεβαστὸν πρόσωπον, καθότι ἐθεωρεῖτο διάδοχος τοῦ Μωάμεθ.

Ἡ νίκη αὐτὴ ὅμως ἐστοίχισε πολὺ εἰς τοὺς τούρκους, ἐφονεύθη δὲ κατ' αὐτὴν τὴν μάχην καὶ ὁ περίφημος στρατηγὸς Σινάν πασᾶς, ὁ θάνατος δὲ αὐτοῦ κατέθλιψε τὸν Σελίμ ὅστις καὶ εἶπε: «Τὶ τὸ μέλω τὸ Μισίρι (Αἰγύπτου) χωρὶς τὸν Σινάν πασᾶν;»

Ὁ Σελίμ ἐξήτησε ἀπὸ τὸν σερίφην τῆς Μέκκας νὰ τοῦ παραδώσῃ τὸν Τουμάν βέη, καὶ παρὰ τὴν συνθήειαν τῶν ἀράβων, οἱ ὅποιοι προσφύλασσον καὶ δίδουν ἄσυλον εἰς τοὺς καταφεύγοντας πρὸς αὐτούς, ὁ σεῖχ Ἀράπ, τρομοκρατηθεὶς ἀπὸ τὰς νίκας τοῦ Σελίμ, παρέδωσε πρὸς αὐτὸν τὸν Τουμάν βέην, τὸν ὅποιον ὅμως ὁ τούρκος σουλτάνος ἐθαύμασε διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν φρόνησίν του, τοῦ ἐχάρισε τὴν ζωὴν καὶ τὸν εἶχε ὁμοτράπεζον καὶ φίλον του. Τόσον δὲ ἐξετίμησεν ὁ Σελίμ τὸν Τουμάν βέη ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐγκαταστήσῃ καὶ ἡγεμόνα τῆς Αἰγύπτου.

Τοῦτο γνωστὸν μεταξὺ τοῦ πλήθους, ἤρχισε νὰ φιθυρίζηται ὅτι ὁ Τουμάν βέης, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Σελίμ, θὰ ἐπαυαστήσῃ τὴν βασιλείαν τῶν κηρκάσιων.

Οἱ βούλγαροι, παρὰ τὴν παρέλευσιν ἀρκετῶν ἡμερῶν, δὲν ἐξήρχοντο ἐκ Ραιδεστοῦ διὰ τὰ καταλάβωσι τὰ περὶ αὐτὴν χωρία.

Ἀνησυχήσασα δὲ ἐκ τούτου ἡ δημογεροντία τοῦ Αὐδημίου, ἐσκέφθη τὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ ἔγγραφον τῶν ἀρχῶν τοῦ Μυριόφυτου καὶ ἀπεφάσισε τὰ ἐμφανισθῇ, μετὰ τοῦ μουχτάρη, ἐνώπιον αὐτῶν.

Μεταβαίνοντες δὲ εἰς Μυριόφυτον, διὰ λέμβου, ἐκριναν καλὸν τὰ σταθμεύσωσιν εἰς Χώραν διὰ τὰ βολιδόσκοπήσωσι τὰ πράγματα.

Ὁ μουχτάρης τῆς Χώρας τοὺς εἶπεν ἀπεριφράστως τὴν γνώμην του, ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον τὸ ἐγχείρημά των καὶ ὅτι δὲν θὰ δυνηθοῦν τὰ ἐξευμενίσουν τὰς τουρκικὰς ἀρχάς, διότι εἶχε διαδοθεῖ εὐρύτατα ὅτι ἐπετέθησαν κατὰ τακτικοῦ στρατοῦ.

Τούτο ἐδυσσεύσθησε τοὺς αὐδημιώτας, οἵτινες ἠθέλησαν διὰ τῆς συζητήσεως τὰ ἀνασκευάσωσι τὴν φήμην καὶ ἀνέπτυξαν τὴν γνώμην ὅτι θὰ πείσωσι τὰς τουρκικὰς ἀρχάς περὶ τοῦ ἀνευθύνου των.

Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι τῆς Χώρας μένεα πνέοντες κατὰ τῶν αὐδημιωτῶν διότι ἐγένοντο αὐτοὶ ἐπικειμένοι κινδύνου καὶ διὰ τὰ μὴ ἐνοχοποιηθοῦν καὶ αὐτοὶ ὡς ὑποθάλλοντες καὶ φιλοξενούντες ἀντάγτας, θορυβωδῶς ἀπήτησαν τὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν κομπολίαν των, ἄλλοι δὲ ἠπείλησαν τὰ συλλάβωσιν αὐτοὺς καὶ τὰ τοὺς παράδωσωσιν εἰς τὰς τουρκικὰς ἀρχάς. Ὁ μουχτάρης τῆς Χώρας, ἄνθρωπος μορφωμένος καὶ λογικός, ὑπέδειξεν εἰς τοὺς αὐδημιώτας ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς διὰ συζητήσεις καὶ ὅτι ἔπρεπε ὁπωσδήποτε τὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Χώραν καὶ εἰς τὴν θέλωσιν ἃς ὑπάγωσιν εἰς Μυριόφυτον ἢ εἰς Αὐδήμιον.

Καὶ οἱ αὐδημιῶται ἐν τέλει δὲν μετέβησαν εἰς Μυριόφυτον, βαρύνοντες ὅμως φέροντες τὴν πρὸς αὐτοὺς διαγωγὴν τῶν χωρητῶν καὶ ἀποδόσαντες ἐξ ὁλοκλήρου τὴν εὐθύνην διὰ τὰς σκηναὶς εἰς τὸν μουχτάρην, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ συγχύσει του ἴσως τὰ τοὺς ὠμίλησε μὲ ποιάνα τινα νευρικότητα, διέδωκεν ὅτι ὁ μουχτάρης τῆς Χώρας ἠθέλησε βιαίως τὰ τοὺς παραδῶν εἰς τὰς τουρκικὰς ἀρ-

χάς καὶ ὅτι δι' ἐγγράφου του πρὸς τὰς ἀρχάς Μυριόφυτου ἐπεβάρυνε τὴν θέσιν τῶν αὐδημιωτῶν.

Μετὰ τινος δὲ ἡμέρας φεύγων καὶ ὁ μουχτάρης τῆς Χώρας, ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ χωρητοί, μετὰ τῆς οἰκογενείας του διὰ λέμβου εἰς Κούμβαον καὶ διερχόμενος ἐκ Γάνου, τινὲς ὑπέδειξαν εἰς τοὺς ἐκεῖ ἐνόπλους αὐδημιώτας καὶ νεοχωρίτας τὴν λέμβον, καὶ οὗτοι ὑπεχρέωσαν, διὰ τῆς ἀπειλῆς πυροβολισμοῦ, τὰ προσεγγίσῃ ἡ λέμβος εἰς τὴν ξηρὰν καὶ παραλαβόντες τὸν μουχτάρην καὶ τὴν οἰκογένειάν του ἡγαγον αὐτοὺς εἰς Αὐδήμιον διὰ τὰ τοὺς δικάσωσιν.

Καὶ ἡ μὲν οἰκογένειά του ἀφέθη ἐλευθέρᾳ, ὁ ἴδιος δὲ ἤχθη εἰς τὸ πραιτώριον τοῦ Αὐδημίου, ἥτοι εἰς τὸ κέντρον ὅπου ἦσαν καὶ τὰ γραφεῖα τῆς κοινότητος, καὶ ἐπηρεκλούθησαν ἐκεῖ σφοδρόταται καὶ δραματικαὶ συζητήσεις διαρκέσαι μέχρι βαθυτάτης νυκτός. Διότι ὁ μουχτάρης τῆς Χώρας, Δημοσθένης Κωνσταντινίδης ἢ Ἀράπης λεγόμενος, ἀπῆλθε συμπαθείας τινὰς μεταξὺ ἄλλων προϋχόντων αὐδημιωτῶν οἵτινες καὶ ἐπενέβησαν ἵνα τὸν σώσωσιν ἀπὸ βεβαίου θανάτου.

Μεταξὺ αὐτῶν συγκατελέγετο καὶ ὁ πατὴρ γραφοντος Ζήσος Ἀργυράκη, ὅστις εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρότειναν ὅπλα κατὰ τοῦ μουχτάρη καὶ ἦσαν εἰσιτοιμοὶ τὰ τὸν πυροβολήσωσι, τὸν ἐννηγκαλίσθη καὶ ἀπέτρεψε οὕτω τὸ ἐγκλημα.

Κατόπιν διὰ τεχνάσματος κατώρθωσαν τὰ φυγαδεύσωσιν αὐτὸν εἰς τὴν παρακειμένην οἰκίαν μας. Ὅτε καὶ ἐνετάθη ὁ θόρυβος καὶ ἠπείλουν τὰ ἀνατινάξωσι διὰ δυναμίτιδος τὴν οἰκίαν. Κατωρθώθη ὅμως διὰ τινῶν δωροδοκίων τὰ κατευνασθῇ ὁ θόρυβος καὶ ἀπετράπη ἐν τέλει ὁ κίνδυνος.

Ἀλλὰ ἡ δῆθεν προδοσία αὐτῇ τοῦ μουχτάρη τῆς Χώρας κατηγγέλθη καὶ εἰς τὰς βουλγαρικὰς ἀρχάς, ὅταν ἀργότερον τὰ χωρία κατελήθησαν ὑπὸ τῶν βουλγάρων. Βούλγαρος δὲ ἀξιωματικὸς ἐνεργήσας ἀνακρίσεις καὶ ἀπολογηθεὶς ἐνώπιον αὐτοῦ ὁ κατηγορούμενος, ἀπέδειξε τὴν πλήρη ἀθωότητά του καὶ ἔπεισε τὸν βούλγαρον ἀξιωματικὸν ὅτι ὄχι μόνον δὲν ἐπρό-

δωσε ἀλλὰ καὶ ἔσωσε τὴν δημογεροντίαν καὶ τὸν μουχτάρην τοῦ Αὐδημίου ἀπὸ βεβαίου κινδύνου, ὑποδείξας εἰς αὐτοὺς οὗτοι δὲν ἔπρεπε νὰ μεταβῶσιν εἰς Μυριόφυτον.

Ὁ ἐνεργήσας τὰς ἀνακρίσεις βούλ-

γαρος ἀξιωματικὸς ἀπήγγειλε δημοσίᾳ, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Αὐδημίου, τὴν ἀπόφασίν του, ἐξάρας καὶ τὰ προσόντα τοῦ κατηγορουμένου, συνέστησε δὲ εἰς τοὺς κατοίκους νὰ μὴ τὸν ἐνοχλήσωσιν ἐφεξῆς.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟ

Ἐνα πρωτὶ κατέβαινα βιαστικὸς ἕνα κεντρικὸ δρόμο τῶν Ἀθηνῶν, ὅποτε αἰσθάνθηκα νὰ μὲ πιάνῃ ἀπὸ τὸ μπράτσο ἕνα δυνατό χέρι :

— Γειά σου ! . .

— Γειά σου.

Ἦταν ἕνας γνωστός μου, ποὺ οὔτε μὲ ἐκτιμοῦσε οὔτε τὸν ἐκτιμοῦσα. Κάποτε μὲ ἔθεσε τὸ ἐρώτημα :

— Κάμνεις τίποτα γιὰ νὰ ξυπνήσης τὴν τάξι σου ;

— Ὅχι, τοῦ εἶπα ξηρὰ καὶ σοβαρὰ. Δὲν εἶχα ἀκόμη τὴν ὀριμότητα νὰ τοῦ εἶπω πῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη οὔτε κἂν ὡς ἐκεί-
μο νὰ ξυπνήσουν μερικοὶ ἄνθρωποι, ἵσως μάλιστα νὰ εἶναι καὶ βλαβερὸ.

Ὅσοσο δὲν εἶχα κακία μαζί του, τὸν κατελόγιζα καὶ αὐτὸν εἰς τὴν σωρεία τῶν ἀμαθῶν καὶ ἡμιμαθῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἀνέλαβαν κατὰ τὴν τελευταία εἰσδοσαστία τὸ τόσο ἀσήμαντο . . . ἔργο νὰ σφυρηλατήσουν τὴ συνείδησιν τῆς γενεᾶς μα, μολονότι μερικοὶ δὲν βγήκαν καὶ ζημιωμένοι ἀπὸ τὴν ἀσχολίαν αὐτή.

Αὐτὸν ὅμως δὲν τὸν θεωροῦσα ἐπιτήδεια ὥστε νὰ μὴ ζημιωθῇ.

Εἶχα νὰ τὸν εἶδω 3—4 χρόνια καὶ ἐνόμιζα ὅτι θὰ ἦταν σὲ κανένα ξηρονῆσι ἢ σὲ καμμιὰ φυλακὴ.

Τὸν εἶδα συγυρισμένον, χωρὶς ὅμως νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ αἰετοπεπτο ἐπιφυλακτικὸ του ὄψος. Εἶχε προβάλλει τὸ κεφάλι του ἀπὸ ἕνα ἡμιπύργειο ὠρολογιοποιεῖο καὶ ἔβλεπε δεξιά καὶ ἀριστερὰ μὴ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς ποὺ τὸν ξέρει. Φοβοῦνταν νὰ βγῇ σὸ πεζοδρόμιον.

Τὸ ἐπάγγελμά του ἦταν ἐλαιοχρωματιστής καὶ τὸν ἐρώτησα :

— Ἐρεῖς καὶ ἀπὸ ρολόγια ;

— Γιατί ; ἀπαγορεύεται ; . .

— Ὅχι, δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ βιάζομαι. Γειά σου.

Σκέφθηκα ὅτι θὰ εἶναι φυγόδικος.

Ἀλλὰ . . . πῶς ; δὲν εἶχε συμφέρον νὰ

κρύβεται ; Ἐγὼ δὲν τὸν ἐπρόσεξα. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ φανερωθῇ εἰς ἐμένα ; Εἰς τοὺς κύκλους τοῦ μόλις ἤμουν ἀνεκτός καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἦτο ἀνάγκη ἀπὸ λόγους ἐπαγγελματικούς. Εἶχα φίλους προσωπικούς εἰς τὸν κύκλον τούτον, ποὺ δὲν μὲ υποπεύονταν καὶ μὲ ἀγαποῦσαν, εἰς τοὺς περισσότερους ὅμως ἤμουν ὑποπτος καὶ μὲ ἀντίκρυζαν πάντοτε μὲ ἐπιφύλαξιν μερικοὶ καὶ μὲ βλασφημία. Ἀπὸ τοὺς τελευταίους ἦτο καὶ αὐτός. Κάποτε μὲ ὕβρισε πολὺ χυδαῖα. Δὲν τὸν ἀπῆντησα.

Ἐλησμώνησα μὲ τὴν ἀσχολίαν τῆς δουλειᾶς τὴν πρωϊνὴν μου συνάντησιν καὶ τὸ βράδυ ἀνύποπτος περνοῦσα ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ὁ φίλος σὺν νὰ μ' ἐπερίμενε, σὺν νὰ ἤξερε τὴν ὥρα ποὺ θὰ περνοῦσα καὶ βρέθηκε στὴ σκάλα τοῦ ἡμιπυργείου :

— Γειά σου ! . . μὲ εἶπε μὲ περισσό-
τερον ἐπιφύλαξιν.

— Γειά σου.

— Μὰ στάσου λίγο νὰ μιλήσωμε . . .

— Μὰ τί νὰ ποῦμε ; Ἀλλωστε δὲν ἔχεις καὶ μέρος. Ἐρεῖς ὅτι ἐγὼ εἶμαι προγονόπληκτος ; Οἱ ἀρχαῖοι ἔλληνες ἐπίστευαν πῶς ὁ ἄνθρωπος ἔρθιος δὲν ἡμπορεῖ νὰ σκεφθῇ καλὰ. Καὶ ἐσὺ δὲν ἔχεις οὔτε μιὰ καρέκλα . . .

Τὸ πρωτὶ πάλι μ' ἐσταμάτησε :

— Γειά σου . . .

— Γειά σου.

— Τί γίνεται ;

— Ὅτι γίνονταν πάντοτε.

Τοῦ ἀδελφοῦ μου εἶναι τὸ μαγαζὶ καὶ ἔρχομαι καὶ στέκομαι λίγο, ὅταν φεύγει ἐκεῖνος.

— Μὰ . . . δὲν σὲ εἶπα ἐγὼ τίποτα καὶ δικό σου νὰ ἦταν δὲν θὰ μ' ἐπείραζε καθόλου.

— Ἐμεῖς ; δικὰ μας μαγαζιά ! μπᾶ ! . .

Τὸ βράδυ πέρασα ἀπὸ τὸ ἀντικρινὸ πεζοδρόμιον. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν ἀποφύγω. Μ' ἐχαιρέτησε ἀπὸ μακριά. Καὶ τὸν ἐχαιρέτησα καὶ ἐγὼ.